

РЕШЕНИЕ

№ 626

гр. Пазарджик, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д. Чардаков

при участието на секретаря Десислава Буюклиева
като разгледа докладваното от Д. Чардаков Гражданско дело №
20215220104260 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са осъдителни иски с правна квалификация чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл.86 ЗЗД за заплащане на сумата от 1915.25лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода м. май, 2016г. – м. април, 2018г., ведно със законната лихва за забава от подаването на исковата молба в съда на 09.09.2021г. до плащането; сумата от 35.48лв., представляваща такса за дялово разпределение за периода м. март, 2017г. – м. април, 2018г., както и сумата от 351.18 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2017г. – 19.06.2020г.

Ищецът „Т*“ ЕАД, ЕИК: *, седалище и адрес на управление: гр.с, ул. „я“ №**, твърди, че в изпълнение на договор за продажба на топлинна енергия при публични общи условия по чл.150 ЗЕ /одобрени с решение на КЕВР №ОУ-1/27.06.2016г./, е доставил топлинна енергия за битови нужди на ответника Е. А. К. с ЕГН ** от гр.Пазарджик, ул. „* до неин топлоснабден недвижим имот в гр.с, ж.к. „м“, б** който тя е придобила по наследство от своя баща А. П. Д. с ЕГН *****, починал на **г. Твърди, че цената на топлинната енергия за процесния период е определ. от дружеството за дялово разпределение „Те*сис“ ЕООД, за което ответникът дължи такса, както и че

задължението не е заплатено. Твърди, че поради неизпълнението за ответника е възникнало задължение да заплати обезщетение за забава в размер на законната лихва за процесния период. Иска ответникът да бъде осъден да заплати вземането в претендирания размер ведно със съдебни разноски.

Ответникът, представляван от особен представител по чл.47, ал.6 ГПК, оспорва иска при твърдение, че не е страна по материалното правоотношение, тъй като не е приел наследството и не е собственик на топлоснабдения имот. Оспорва действителността на договора с дружеството за дялово разпределение поради сключването му при липса на валидно взето решение на ЕС. Оспорва измереното количество на доставената топлинна енергия поради некалибриране на средствата за търговско измерване в имота. Предявява възражение за погасяване на задължението по давност.

Третото лице помагач „Те*сис“ ЕООД, ЕИК: *, седалище и адрес на управление: гр. с, ул. „Пр* №3, счита исковете за основателни.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

За основателността на главния иск ищецът следва да установи, че е доставил топлинна енергия на ответника, който има качеството на клиент на топлинна енергия по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ /притежава или е ползвател на топлоснабден имот в сграда ЕС/, количеството на ТЕ, цената и нейната изискуемост.

По иска по чл.86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответника в забава.

Първият спорен въпрос между страните е дали ответникът има качеството на клиент на топлинна енергия. Ищецът обосновава това негово качество с притежаване на право на собственост върху топлоснабдения имот – самостоятелен обект в сграда ЕС. Твърди, че собствеността е придобита по наследство, оставено от титуляра на партията А. П. Д.. Посочения от ищеца придобивен способ предполага, че ответникът е приел наследството. На основание чл.146, ал.2 ГПК съдът е указал на ищеца, че не е представил доказателства за това обстоятелство. В отговор ищецът се е позовал на решение №437/17.01.20*г. по гр.д. №70/2011г. на ВКС, III г.о., в което е прието, че разпоредбата на чл.48 ЗН съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорност по чл.60 ЗН от

момента на откриване на наследството до доказване на приемането на наследството по опис или на отказ от наследство.

На първо място, цитираното решение разглежда различна хипотеза, тъй като се отнася до отговорността на наследниците за задълженията на наследодателя – тези които са възникнали приживе и са част от наследството, какъвто не е настоящия случай. Процесното задължението е за заплащане на ТЕ, която е доставена след смъртта на наследодателя. Затова за отговорността на ответника е от значение дали той самият има качеството на клиент, т.е. дали е придобил по наследство правото на собственост върху топлоснабдения имот /дали е придобил активите на наследството, а не дали е наследил задълженията на наследодателя/.

На следващо място, настоящия съд споделя съдебна практика на ВКС, според която наследството не преминава по право и автоматически към наследниците. При откриване на наследството със смъртта на наследодателя, лицата, които имат право да наследяват се призовават към наследяване. Придобиването на наследството става с приемането му и има обратно действие, т.е. от датата на откриване на наследството. До приемането важат разпоредбите на закона, които уреждат статута на незаетото наследство – чл.58 ЗН. Цитираната разпоредба дава ограничени права на призованите към наследяване законни наследници да управляват наследството и да предявяват владелчески иски за запазване на имуществото. Невъзможността на наследниците да предявяват негаторни иски следва да се обясни именно с факта, че докато не приемат наследството те не придобиват вещните права на наследодателя върху имуществото. По същата причина те не могат да отговарят и за задълженията на наследството, освен като негови управители по чл.59, ал.2 ЗН. Именно затова в закона за наследството е предвидена възможност наследникът да бъде заставен да се произнесе по въпроса за приемане на наследството. Съгласно чл. 51, ал. 1, изр. 1 ЗН по искане на всеки заинтересован районният съдия може да определи на наследника срок, за да заяви приема ли наследството или се отказва от него. Според чл. 51, ал. 1, изр. 2 ЗН, когато има заведено дело срещу наследника, което не може да се движи, тъй като той не се е произнесъл, дали ще приеме наследството срокът за приемане се определя от съда, който разглежда делото. Тълкуването на чл. 51, ал. 1, изр. 2 налага извод, че когато има заведено дело срещу наследник на починал в хода на делото ответник, което не може да се движи, тъй като той

не се е произнесъл дали приема наследството, съдът му определя срок да заяви дали приема наследството или се отказва от него, само по искане на заинтересована страна по делото. Такава заинтересована страна е ищецът, тъй като той има интерес да се установи безспорно кои са приелите наследството наследници на лицето, с което той има правен спор или спрямо което иска да установи правата си. Ако наследникът не отговори в срока по чл. 51, ал. 1 ЗН, той губи правото да приеме откритото в негова полза наследство – чл. 51, ал. 2 ЗН. Когато наследниците не са известни или когато не поемат управлението на наследството, районният съдия, служебно или по искане на заинтересуваните, назначава управител на наследството, който има правата и задълженията по чл.59, ал.2 ЗН.

От изложеното до тук е видно, че приемането на наследството не може да се презумира, а следва да се заяви от наследниците изрично или мълчаливо. Противното означава да се отрече съществуването на института на незаетото наследство.

По делото е безспорно, че ответника не е приел изрично наследството. Липсват и доказателства за мълчаливо приемане, каквото ще е налице, когато от неговите действия се разбира непоколебимото му намерение да приеме наследството. При това положение съдът намира, че ответникът не е придобил право на собственост или ограничено вещно право на ползване върху топлоснабдения имот и няма качеството на клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл.153, ал.1 ЗН. Затова той не дължи заплащане на цената на топлинната енергия. Съгласно чл.33 от ОУ единствено клиентите са длъжни да заплащат тази цена. Ето защо главният иск следва да се отхвърли.

След като ответникът не отговаря за изпълнението на главното задължение, същият не носи и отговорността за забава по чл.86 ЗЗД, поради което искът за заплащане на обезщетение за забава също следва да се отхвърли.

При този изход на спора и на основание чл.78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноски, но същият не е направил такива и затова разноски не следва да се присъждат.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковите по чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл.86 ЗЗД, предявени от „Т*“ ЕАД, ЕИК: *, седалище и адрес на управление: гр.с, ул. „я“ №** против Е. А. К. с ЕГН ** от гр.Пазарджик, ул. „**“ №* за заплащане на сумата от 1915.25лв., представляваща цена на топлинна енергия за периода м. май, 2016г. – м. април, 2018г., ведно със законната лихва за забава от подаването на исковата молба в съда на 09.09.2021г. до плащането; сумата от 35.48лв., представляваща такса за дялово разпределение за периода м. март, 2017г. – м. април, 2018г., както и сумата от 351.18 лв., представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2017г. – 19.06.2020г.

Решението е постановено при участието на „Те*сис“ ЕООД, ЕИК: *, седалище и адрес на управление: гр. с, ул. „Пр* №3, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Пазарджик в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____